

ved da ogsaa, at i det Forslag, som den foregaaende Landbrugsminister fremsatte her i Foraaret, havde han sat denne Grænse til $1\frac{1}{2}$ ha, ca. 2,7 Tdr. Land; men heller ikke denne Grænse kan jeg billige. Jeg synes, at Grænsen maa være saaledes, at vedkommende skal være i Stand til at opretholde Livet paa den som selvstændig Ejendom; og der er vel ingen, som vil mene, at man kan opretholde Livet, naar man vil drive saadan en Ejendom som ren Landbrugsejendom, paa 2,7 Tdr. Land; saa skal man i alt Fald være mere end almindelig dygtig til at fremdrage Værdier af Jorden. Selvfølgelig kan man leve af 2,7 Tdr. Land, naar man driver den som Havebrug, men det er der ikke Tale om. Her er Tale om at opretholde den som ren Landejendom, og man maa i denne Forbindelse ikke se bort fra, at dette at faa indregistreret samtlige Landejendomme her i Landet, naar man vil gaa saa langt ned, vil komme til at koste mange Penge; jo mere man hæver den Grænse — selvfølgelig indenfor rimelige Grænser —, desto billigere vil hele dette Foretagende blive. Jeg vil mene, man burde sætte Grænsen ved 4 Tdr. Land, hvis man endelig vil sætte et Areal; man maa helst, mener jeg, sætte Grænsen ved det Areal, hvorpaa en Familie kan leve, thi saa er man paa fast Grund. Naar man sætter et bestemt Areal, vil man altid komme til at begaa Uhyrligheder, fordi Jordens Beskaffenhed nu en Gang er saa forskelligartet her i Landet. Som det ærede Medlem Hr. Pinholt sagde: der vilde være noget ganske urimeligt i at kræve en Landejendom opretholdt som saadan, hvis den havde et Tilliggende af 1 Td. Land Flyvesand ovre paa Jyllands Vestkyst. Det vilde kun kunne gøres ud fra den Betragtning, som den ærede Ordfører for Socialdemokratiet hævdede, at det, man særlig vil hæfte sig ved, var Opretholdelsen af Beboelsen. Men saa maa man gaa til en særlig Lov og ikke indbetatte en saadan Bestemmelse under en Lov om Opretholdelse af Landejendomme; thi dette at benævne en Ejendom med et Tilliggende af 1 Td. Land Flyvesand som Landejendom vil være saa urimeligt, at man kun vil paadrage sig Folks berettigede Latter ved at gaa til et saadant Skridt.

Selvfølgelig maa man fastslaa, hvad man forstaar ved at kræve en Landejendom

opretholdt som saadan. Men efter min og mit Partis Mening kan dette gøres paa en lige saa god og betryggende Maade som den, den højtærede Minister her foreslaar, uden at gøre saadanne Indgreb i den enkelte Landbrugers Frihed over sin Ejendom som dem, Lovforslaget vil medføre. Det principielle i hele denne Sag er jo, at man vil have en effektiv Kontrol for Fremtiden, en Kontrol, som man aldeles har manglet hidtil. Denne effektive Kontrol kan kun tilvejebringes paa den Maade, man her foreslaar, ved at lægge Ansvaret over paa Kommunerne og sige, at de skal have Ansvaret for at registrere alle i Kommunen værende Landbrugsejendomme og fremtidig føre disse Fortegnelser à jour. Men naar man vil føre denne effektive Kontrol, maa man være belavet paa, at det koster en hel Del Penge, og jeg kan ikke se rettere end, at hvis man vil gaa til den Grænse, der er blevet foreslaaet af den forrige Landbrugsminister, vil det i første Omgang komme til at koste ca. $\frac{1}{4}$ Mill. Kr., og der som man vil gaa til den Grænse, den nuværende højtærede Landbrugsminister foreslaar, kommer man betydeligt højere op. Desforuden vil der blive aarligt tilbageværende mindre Udgifter, men selvfølgelig ikke Udgifter, der tilnærmelsesvis bliver saa store som i første Omgang. Vil man gaa til denne Reform — og jeg mener, det er fornuftigt at gøre det —, maa man være paa det rene med, at man maa tage de Udgifter, som deraf følger.

Dette at give en Lov med tilbagevirkende Kraft anser jeg i al Almindelighed for uheldigt; men særlig uheldigt mener jeg rigtignok, det vil blive at gaa til en Lov med tilbagevirkende Straf paa dette Omraade. Og det er jo en meget eftertrykkelig Straf, den højtærede Landbrugsminister her foreslaar, man skal kunne idømme de Mennesker, der har overtraadt en eller anden Bestemmelse i den tidligere Lovgivning uden maaske nogen Sinde at have været vidende om, at de har overtraadt en saadan Lov. Jeg mener, at det vilde gøre et ganske overordentlig pinligt Indtryk, hvis den højtærede Landbrugsminister skulde blive et af de første Ofre for en saadan Lovgivning. For nogle Aar tilbage hørte vi her under Behandlingen af en af Jordlovene et æret Medlem oplyse, at den